

Verslag van de PTT in een ontvolkte stad.

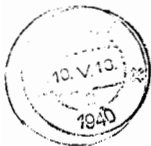
door J.H. Adriaens, oud postdirecteur.

Jarenlang was door de media een gasoorlog, te voeren door de Duitsers, aangekondigd. Daarom werd onder het te bouwen PTT-kantoor aan de Wilhelminasingel in 1938-1939 een ruimte als schuilplaats voor het personeel en het publiek voorzien. De gewapende betonkonstructie was uitzonderlijk zwaar. De dikke stalen deuren van de sluis, die toegang gaf tot de schuilkamer, waren voorzien van massieve rubber tochtstrips en dikke schuiven die met een hefboom in de muren werden gedreven. Ook de zware kelderluiken waren van dergelijke strips voorzien. Bovendien was van de schuilplaats uit onder het gehele gebouw een kruisgang aangebracht; deze liep door tot de kelderruimte aan de oostzijde en kon eventueel als vluchtgang worden gebruikt. Omdat deze kelder samen met de eerste verdieping aan de belastingdienst was verhuurd en gebruikt werd voor het opbergen van gesmokkelde goederen zoals Belgische margarine was aan het luik in de kruipruimte een rijkszegel met loodje aangebracht. Kort vóór de mobilisatie werd het nieuwe kantoor in gebruik genomen. In het oude gebouw aan de Stationsstraat bleven de dames-telefonistes hun werk doen, vooral op 10 mei 1940 ten behoeve van de militaire verbindingen aan de overzijde van het kanaal met de kommandopost in het brugwachtershuis met de buitenposten. De nieuwe telefooncentrale zou op 1 juli in werking worden gesteld. De directeur van het PTT-kantoor Sandee was met ingang van 1 mei overgeplaatst naar het kantoor te Velsen. Daarom voerde ondergetekende met de militaire overheid de gesprekken over de houding bij een eventuele inval vanuit Duitsland. Weert lag in de tweede gevarenzone en moest in zijn geheel worden ontruimd. Op 10 mei 1940, in de prille morgen, deelde kolonel van de Bijl mij per telefoon mede, dat de Duitsers oprukten naar de grens en dat de trotylbommen aan de grens reeds gevallen waren. Per telefoon verzocht ik de politie zo spoedig mogelijk de telefonistes Jeanne Gemmeke en Maria Pillaerts te vergezellen naar het oude postkantoor en de nachttelefonist naar huis te sturen, desnoods met geweld. Zelf spoedde ik mij naar het kantoor, waar ik de salarisvoorschotten, die reeds lang in de kluis klaarlagen, uitreikte aan het personeel, dat geleidelijk aan binnenkwam. De bestellers gingen nog de straat op met hun correspondentie omdat hun aanwezigheid geruststellend zou werken. De kantoorambtenaar Fons Coenen, de lokale kracht Flapper, de besteller J. van Dooren en de hulpbesteller Jan Baetsen en Toon Kollee kregen opdracht op het kantoor te blijven. Om zeven uur wilde ik naar huis gaan om afscheid te nemen van mijn gezin in verband met

de evacuatie doch ik werd door militairen tegengehouden en vrijwel tegelijkertijd werd de stadsbrug de lucht in geslingerd. Ik spoedde mij naar de Biesterbrug en moest daar kiezen; ofwel de brug over en niet meer terug of omkeren. Op dit laatste viel de keuze en achter mij explodeerde ook deze brug. Ondertussen waren de zandzakken, welke reeds lange tijd gereed lagen, op het kantoor voor de ramen geplaatst. De EHBO-trommel en de lantaarn voor licht werden gereed gezet en alles wat daartoe kon dienen met drinkwater gevuld. De kantoorhouders in de buitengebieden waren reeds om zes uur in- en voorgelicht door mij. Vanuit de hulpkantoren Ell en Stramproy werden de gelden en de loketstukken via binnenwegen waar de bruggen niet waren vernield naar het hoofdkantoor overgebracht. Nederweert werd al in een vroeg stadium naar Someren gedirigeerd en de kantoorhouder van Budel moest in Maarheeze op militair bevel terugkeren. Op het kantoor was het inmiddels zeer druk. De gehele bevolking van de stad en de naaste omgeving, moest evacueren, en wilde nog zo veel mogelijk geld hebben voor vervoermiddelen en dergelijke meer. Door het zo vroeg laten springen van de bruggen over het kanaal ontstond een zeer ernstige vertraging omdat de evacuatie in noordelijke richting was opgezet. Vooral voor de vele kloosters met hun pensionairen en interneren waren de moeilijkheden zeer groot.

De militairen lieten een paar schepen in het Bassin dwars in het kanaal leggen, iets ten oosten van het Bassin. Met balken en planken tussen oever en schepen ontstond de mogelijkheid op deze wijze toch de overkant te bereiken. Doch velen besloten geen uren te wachten en vertrokken in zuidelijke richting naar Altweert, Tungelroy en Stramproy. De burgerlijke overheid, de politie, de Marechaussee en de luchtwacht vertrokken inmiddels. Als laatste reed een oude weduwe op een aftandse damesfiets en met een zak hooi op de bagagedrager langs het kantoor. Zij had de geit met een touw van ongeveer vijf meter met het zadel verbonden en stelde het mekkerende dier op de hoogte met; "dat de lelijke Prusse oorlog maakten". Maar dat zij niets had te vrezen omdat ze altijd bij elkaar zouden blijven. De stad was ontvolkt, vreemd, heel vreemd. Alle deuren gesloten, de gordijnen dicht en de jalouzieën omlaag, stilte, doodse vreemde stilte alom. Zelfs geen hond of kat, alleen losgelaten kanaries waren te zien. Het weer was behaaglijk, de sfeer dreigend door de vliegtuigen die de kazematten langs het kanaal mitrailleurden. Met de militaire kommandant in de brugwachterswoning aan de stadsbrug werd de afspraak gemaakt, dat de gelden, na het sluiten van het kantoor om 13.00 uur aan de brug aan hem ter doorzending aan het hoofdbestuur van de PTT in Den Haag zouden worden overgedragen. Vanaf de hoge kademuur, de brug was immers vernield, werd Baetsen aan de handen hangend omlaag gelaten en opgevangen door twee militairen, die meehielpen de postzakken met geld op te vangen om per roeiboort aan de overkant over te dragen. De verklaring van ontvangst bleek later van groot nut omdat de drie zakken op verschillende plaatsen waren terecht gekomen. Inmiddels verwijderde een Nederlandse patrouille 't technisch personeel, Vincken, van het Hull, Oudenaarden, van Berckel, Wolter en twee tijdelijke krachten uit de telefooncentrale, welke intern grondig werd vernield. Met medeneming van de auto van de dienst en van een kachelkje, dat gebruikt werd voor het smelten van was voor het lassen van kabel bij de telefoonaansluitingen, meldden zij zich bij het PTT-kantoor.

Dit "duuveltje" zoals dat genoemd werd, bleek later zeer waardevol. Omdat men in het ongewisse bleef hoelang de toestand zou duren in dit niemandsland, ging eenieder naar zijn huis om etenswaren en rookmaterialen te halen. Van leraar Evers, die in het Bisschoppelijk College ter bewaking was achtergebleven, werden enkele kussens en drie draagbaren van het Roode kruis ontvangen. Hiermede werden in

Formulier van Overdracht,
in duplo te bezigen bij overgave van
kassen en archieven aan militaire com-
mandanten in tijden van oorlog, oorlogs-
gevaar en andere buitengewone omstandig-
heden.

Dagteekeningstempel

Op heden den tienden Mei 1940 zijn door den
directeur / ~~beheerder~~ / ~~kantoorhouder~~ van het hulp-~~/bij~~/
post- en telegraafkantoor te Weert
aan den militairen commandant
(naam) Jordanier
(rang) Majoor
(korps)

overgedragen de navolgende gelden en bescheiden:

- a) drie zakken, inhoudende aan gelden
negentien duizend
gelden zegge fl 9.000.-
- b) een pakketten, inhoudende aan
drie en vijf ^{gelden}
duizend
gelden zegge fl 53.000
- c) pakketten, inhoudende de ge-
heime archief stukken en te-
legraaf- en telefoonbeschei-
den.

Gedaan te Weert
De overdragende ambtenaar:

den tienden Mei 1940
De overnemende commandant:

Jordanier

A. J. J. J.

4e G R E N S B A T A L J O N .

Overgenomen van den Directeur der P.T.T.
te Weert een bedrag ~~groot~~:

*Drie galles Specie
Sement I, B & C
els gal bankbewijs
Sement D
alle gelvoud.*

*Inhoud
A, B & C 5000. -
Bankbewijs 5000. -
Sement D
niet gelvoud*

Voor overgave:
Cp., 10 Mei 1940 te 13.30 uur.
De Directeur P.T.T.

Diriaal

Voor overname:
Cp., 10 Mei 1940 te 13.30 uur.
De Majoor,
C.-4 G.B.,
P.G.A. FORTANIER.

Fortanier

Deze verklaring van ontvangst bleek later van groot nut te zijn.

de schuilkelders slaappleatsen gereed gemaakt waarbij postzakken als onderlaken moesten dienen. De chirurg Jan van der Sandt van het ziekenhuis vroeg of er een chauffeur bij het personeel was om kraamvrouwen naar het ziekenhuis te brengen, want door al de spanningen waren er meer kraamvrouwen dan normaal. Jan Baetsen begaf zich naar garage Kupers op de Maaspoort waar de ambulancewagen stond.

De moeilijkheid bleek nu om in de stad te komen, immers er waren versperringen, zogenaamde asperges, aangebracht aan de Hoogpoort, de Langpoort en de Maasstraat.

Een blijkbaar nieuwsgierige jongen sloeg de goede raad, niet te dicht bij het kanaal te komen, in de wind en werd even later, met bloed bedekt van zijn rijwiel opgevangen en het kantoor binnengebracht. Voorzover mogelijk werd hem eerste hulp verleend door de dames Pillaerts en Bruekers. Hij was ernstig gewond door een schot vanonder zijn oor door zijn kaak en een schot in de rug waar de kogel door de borst was uitgetreden. Dit alles veroorzaakte een grote bloedstroom die gelukkig kon worden gestelpt. Veiligheidshalve werd de jongeman, die verklaarde katholiek te zijn, op de dood voorbereid, vervolgens op een ladder gelegd en over de versperring

aan de Langpoort geschoven waar inmiddels Baetsen met de auto was gearriveerd. Dankzij de spoedige hulp in het ziekenhuis bleek na zes maanden toen hij zijn fiets kwam terughalen, dat de gevolgen beperkt waren gebleven tot enkele littekens. Ondertussen had onze chauffeur ontdekt, dat de poort van het huis van dokter Hermans aan de Emmasingel, niet gesloten was, zodat Baetsen via de binnenplaatsen via de Oelemarkt met de ambulance in de stad kon komen en dit bleek later nodig, toen een andere nieuwsgierige jongen door een Nederlandse patrouille, die het oude postkantoor verliet, hem in de rug schoot, omdat hij hun haltgeroep negeerde. Inderhaast werden planken uit de schutting van de achterbouw getrokken, de dames legden weer een noodverband, de gewonde werd op de plank geschoven en met de auto naar het ziekenhuis vervoerd. Hij kwam ook een half jaar later zijn fiets halen, die nog herkenbaar was aan het gestolde, bloed.

Op verzoek van dokter van der Sandt verleende Jan Baetsen daarna dus in de late namiddag prachtig hulp bij het overbrengen van kraamvrouwen en zieken vanuit het ziekenhuis naar de schepen in het kanaal. De chirurg had inmiddels twee autobussen van het ziekenhuis te Den Bosch naar Weert laten komen. De pasgeboren babys werden door mevrouw van der Sandt en Fons Stribos en de zieken door Jan Baetsen en enkele paters Franciscanen over de dwarsliggende schepen naar de bussen vervoerd. Om half drie 's nachts was dit karwei geklaard. Naderhand bleek dat onder de burgers ook reeds de eerste doden waren gevallen, namelijk Jan Donkers de klompenmaker, 76 jaar en Piet van der Sprang, 78, een leurder, beiden afkomstig uit Schijndel. Deze werden nabij de Biesterbrug doodgeschoten door militairen aan de overzijde van het kanaal opgesteld.

Coenen en van 't Hull hadden het lijk van laatstgenoemde ontdekt nabij de brug. Donkers was overleden in het huis onder aan de dijk en werd 's zaterdags gevonden zoals later werd medegedeeld.

Ondertussen raakten de dames, die om de beurt de directeur mochten bellen ter geruststelling, zo zeer overstuur, dat het niet verantwoord was de spanning aan de telefoon langer te laten voortduren. Met Coenen en Kollee stak ik de straat over, om de dames op te halen. Met medenemen van de door de militaire bewaking achtergelaten harde kuch, emmers en serviesgoed, werd teruggetrokken op het PTT-kantoor. Juffrouw Gemmeke weigerde haar post te verlaten en bediende met mij tot twee uur de telefoon. Inmiddels was door allen een vrijgeleide aangeboden door de militaire Cmdt. beleefd geweigerd.

Afscheid werd genomen van de militaire commandant, de beste wensen uitgesproken wederzijds en de waarnemend directeur trok zich met de telefoniste terug op het Postkantoor. Daar was inmiddels Jan Baetsen ook aangekomen. Om drie uur konden ook deze drie de dag afsluiten in de schuilkelder. Zorg, onzekerheid, leven in een niemandsland tussen twee in oorlog zijnde legers maakten de rusttijd kort. In de beginnende morgen plaatste Kollee een der ladders, achtergelaten door de schilders van het nieuwe PTT-kantoor, tegen de muur van de tuin der zusters Ursulinen en een andere aan de overkant, zodat hij zonder gezien te worden van de straat af de opdracht om boterhammen en koffie te gaan halen kon gaan uitvoeren. Dankzij de goede gaven van de zusters kon worden ontbeten. Uit de kelder van de belastingen werd, na verbreking van het rijkszegel en vernieling van rijkseigendom, een doos Belgische margarine gestolen en door de kruipgang meegesleept. Alles in gemeen overleg volgens de tekst van het Ministerie van Financiën een paar weken later aan de hoofdinspekteur van politie Hork met afschrift aan de ontvanger Louis Martens te Weert en met het bevel tot in hechtenisneming van de directeur.

De beide heren waren zeer verontwaardigd en stuurden een nieuw rapport respek-

tievelijk procesverbaal aan het betrokken ministerie, waarna volstaan kon worden met betaling van de boter. Het besef "oorlog" begon langzaam door te dringen. Maar de stemming bleef goed, men had steun aan elkaar en wachtte rustig de komende dingen af.

Burgemeester Kolkman, die in de Helenahoeve op Altweerderheide verbleef, belde om acht uur via de doorverbinding van de telefoon op het toestel van de directeur en deelde mede, dat de Duitsers door de hei trokken richting kanaal en België en verzocht, indien mogelijk, de militaire kommandant te verwittigen.

Dit kwam goed uit want door de stille mooie morgen van mei knalden krachtige harde bevelen over de Wilhelminasingel "Links oprukken, rechts dekken" en omgekeerd. De ene patrouille, geleid door kapitein Fortanier de andere door luitenant Mulie, trokken op. De boodschap werd doorgegeven aan de kapitein, die een opdracht doorgaf aan de kommandopost en verder trok. Later sloegen scherpe vlammen als rode zwaarden boven de huizen uit, het oude kantoor brandde fel. Met kantoorbediende Coenen werd poolshoogte genomen aan hotel Jan van Weert. Door de grote etalageruiten kon de felheid van de brand worden gadeslagen. Het kantoorgebouw immers was grotendeels van hout opgetrokken. De hitte deed de ruiten aan de achterzijde en binnenin het hotel springen. Hier was geen helpen mogelijk.

Nauwelijks terug op het kantoor begon de Nederlandse bezetting van de kanaallinie te schieten met granaten, waarvan er enkele insloegen in de achterzijde van de huizen aan de Stationsstraat. Allen kregen opdracht rustig naar de kelder te gaan. Na een uur mochten zij weer naar boven.

Op de binnenplaats van het kantoor werd het "duuveltje" van de technische dienst geplaatst. Toon Kollee haalde kippeeieren bij Philips in de Kerkstraat, waar hij het verzoek toe had gekregen bij de evacuatie. Met papier en brandbaar materiaal brandde het kachelkje als de hel. In het deksel van een blik werden eieren geklutst, in margarine gebraden op het vuur en met een isoleertang als handvat op de in water gedoopte kuch op ieders bord gedeponneerd. Het noenmaal was een feest. Het waterrantsoen bleef van kracht. De meegebrachte etenswaren en rookmaterialen waren ook gerantsoeneerd. Vrijheid werd gegeven in groepjes van drie te gaan wandelen.

Tegen valavond kwam een Duitse militair met een zware motor, waar een lichte mitrailleur op was gemonteerd, tot aan de versperring aan de Langpoort. Hem werd duidelijk gemaakt, dat doorgang met een motor onmogelijk was waarna hij terugkeerde. Later volgde een tweede motorrijder, die zwaar bewapend in het postkantoor naar de directeur vroeg. Hij was eerste luitenant, vriendelijk en correct, afkomstig van Haagen in Westfalen, 28 jaar oud en vrijgesteld evenals alle medeleerlingen van het eindexamen, omdat zij zich opgaven voor de officiersopleidingen.

Hij had in Polen de vuurdoop ondergaan en dat was volgens zijn verhaal meer dan afschuwelijk. Omdat een zwaar bombardement op Weert zou volgen, waarbij alles ten noorden van de kerktoren platgeschoten moest worden in verband met vrij uitzicht op de weg naar Eindhoven raadde hij aan dat allen vóór 10 uren in de schuilkelder zouden gaan. Zijn afdeling moest voor zes uur in de morgen de kazematten langs het kanaal hebben murw gebeukt en ingenomen.

Zijn goede raad werd opgevolgd behalve door Baetsen, die met hem meeging om hem te helpen bij de reparatie van een band van zijn motor, die gesprongen was.

Pinkstermorgen woonden allen de Heilige Mis bij, opgedragen door de weleerw. heer Evers, in de kapel van het College.

't Was een zomerse morgen, vredig rustig. Het bombardement was door de omtrekende beweging uitgebleven. De zusters zorgden weer voor een goed ontbijt, aangevuld met de kuch enz. dankzij het "duuveltje"; daarna werd weer vrijheid van beweging gegeven in groepjes van drie. Een Duitse officier kwam met zes manschappen per fiets door de bestemming aan de Langpoorten ging van huis tot huis springend het station bezetten. Na het diner, waarbij ieder twee gekookte aardappelen plus ontbijt kreeg, en scheerwater, mochten allen voor zover mogelijk hun familieleden gaan zoeken. Nu en dan kwamen officieren om inlichtingen, verbindingen, militaire gegevens enz. Steeds weer werd een revolver tegen achter-of voorhoofd, in nek of zijde geplaatst, een korte vraag gesteld, en verder was hun optreden correct. De Oostenrijkers onder hen, die als burger gedwongen waren in dienst te treden, waren zelfs vriendelijk en lieten soms foto's van hun gezinnen zien. Tweede pinksterdag werd de heilige Mis bij de zusters bijgewoond. Via de ladders kwamen allen in de tuin en het klooster en schonden opnieuw, zij het onwetend, de clausule (het slot).

Pater Poell en pater Kroonenberg, bij de zusters achtergebleven tijdens de evacuatie, doopten Karel van 't Hull, die reeds lang daartoe was voorbereid. Als meter fungeerde de chef-telefoniste Jeanne Gemmeke, als peter de waarnemend directeur. De gastvrije zusters boden koffie en boterhammen aan. Terug op het kantoor meldde zich een officier met een revolver in de rechter- en een handgranaat in de linkerhand. Twee soldaten met het geweer in de aanslag beschermden hem. Hij constateerde, dat de dradenplank, waardoor verbindingen van het telegraafstoestel konden worden verbroken dan wel gewijzigd, in orde was.

Bij het telegraafstoestel wees ik hem erop, dat de naald omlaag lag en er dus geen verbinding mogelijk was, daar de telegraaf- en de telefoondraden waren geknapt bij het springen van de spoorbrug. Hij vertrouwde dit alles blijkbaar niet, omdat ik op zijn vraag naar de kortste weg naar Irsel, vroeg of deze plaats in België lag. Hij gooide woedend een grote stafkaart op mijn bureau, wees grote rode lijnen naar Eersel en Tilburg en snauwde: "Sie sind verhaftet". Twee geweerlopen in de rug duwden mij al voort naar een wachtende open auto, gevolgd door een andere met nog vier gewapende soldaten. Het werd een lange tocht met steeds het stopwoord "schnell". Eerst naar het oude kantoor in de Stationsstraat. Wij constateerden, dat alles was uitgebrand en ik kon eerlijk antwoorden op de gestelde vragen dat ik daar part nog deel aan had. Dan naar de nieuwe telefooncentrale. Daar was alles vergruiseld tot de elektrische klokken en de koffiekantoe. Maar in de kabelkelder was een ader in takt gebleven. Ook nu ontstonden moeilijkheden omdat ik als burger alweer weigerde te antwoorden op zijn vragen op militair gebied. De maat was vol. In de smalle gang werd ik tegen de muur gedwongen, en op zes passen afstand werd de revolver op mij gericht en werden de vragen herhaald. Ik beriep mij op de conventie van Geneve van 1907. De veiligheidspen klikte, een schreeuw "Sie haben recht" werd gevolgd door "Einsteigen schnell". Bij de stadsbrug werd uitgestapt. Soldaten in een rubberboot waren bezig met peilen bij de vernielde brug. Ik moest aanwijzen waar kabels lagen en wees op de zwarte K op een geel bord aan de overzijde van het kanaal. 't Bekende bevel volgde alweer en in vliegende vaart reden we naar de spoorbrug, waar eveneens werd gepeild en een jonge tweede luitenant de afgeroepen metingen noteerde. Hij vroeg mij in perfect algemeen beschaafd Nederlands of ik hier woonde waarop ik antwoordde met de wedervraag of hij een verkeerd uniform droeg. 't Bleek dat de Führer alles zo perfect had geregeld, dat jongelui uit de grensstreken van Duitsland in de aangrenzende landen hun studies moesten voortzetten om zo de taal goed te kunnen spreken.

Hij voegde er aan toe, vol trots, dat de door de Führer opgezette spionagediensten

het beste waren van de hele wereld. Daarom was hij bij zijn opdracht ingelicht, dat de kazemat van aarde bij de spoorbrug sinds november al niet meer in gebruik was; daarom was een betonnen kazemat daarachter gebouwd. Ook was hem bekend, dat rond genoemde tijd uit de kazemat met het molentje nabij de stadsbrug een schrapnel was afgeschoten, welke bij de kazerne neerkwam.

Tevens was hem bekend dat een etalage voor tabakswaaren op een kazemat nabij Sluis 16 was geschilderd. Hij was niet aan de overzijde van het kanaal geweest. Bovendien deelde hij mede, dat zijn oom en tante twee maanden in de zomer van 1939 als toeristen in de ten Gelder Walen ter zijden van Weert de streek aldaar hadden verkend. Na de eerste raadsvergadering werd dit door de heer Peerlings, raadslid, bevestigd met het verhaal, dat bij de omtrekkende beweging van de Duitse troepen bij Altweert naar Dorplein een auto met vier militairen in camouflage-uniform bij hem onder de molen in Tungelroy reed. Een hunner begroette hem met zijn voornaam, nam zijn helm af en tot stomme verbazing van de molenaar bleek deze hauptmann de toerist te zijn, die met vrouw en waakzaam hondje zeer lange tijd in de Tungeler wallen had gebivakkeerd. Vanaf de molen had hij vele fotos gemaakt en bezoeken afgelegd. Nu werd duidelijk waartoe die verkenningen van de omgeving moesten dienen. De jonge officier, die in Doetinchem had gestudeerd, sprak dus de zuivere waarheid.

Na mijn terugkeer op het kantoor waren weer vrij veel militairen buiten aanwezig. Er werden kranten uitgedeeld, waarin met grote koppen werd vermeld, dat Franse en Engelse troepen via Nederland en België oprukten naar Duitsland.

Inmiddels kwamen burgers over de ponton bij de stadsbrug. Daar stond altijd een personeelslid om een eventuele tijding over te geven aan familie. Baetsen nam vooral veel berichten over van krijgsgevangenen, die in grote aantallen naar het klooster van de paters op de Biest werden overgebracht. Op mijn verzoek werd ik door burgemeester Kolkman onbezoldigd rechercheur van de Gemeentepolitie, zodat een groot karton "Polizei" aan de dienstauto kon worden bevestigd. Zonder moeilijkheden kon de post naar Eindhoven worden overgebracht, een telefoonpost van elders worden gehaald en in de centrale worden geplaatst.

's Dindags begon de grote terugkeer van de vluchtelingen, Weert werd weer bevolkt. Het personeel had het devies "PTT altijd bereid" gehandhaafd.

Directeur Generaal der PTT Damme, met inspekteur ten Brink uit den Bosch en het distriktshoofd Korff uit Eindhoven kwamen het personeel bedanken.

De belofte dat een gouden medaille zou worden uitgereikt "als we deze luizen kwijt zijn" is nooit vervuld. De luizen namen het goud mee. Goede plichtsvervulling heeft zijn eigen beloning.